
Uchwały Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 11/2(110), 93-96

1967

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

stępowania. Okoliczności te są rygorami dowodzenia.

Dziekan zamknął publiczną dyskusję rozprawy doktorskiej mgra K. Łojewskiego. Komisja udała się na naradę niejawną.³

Po powrocie Komisji dziekan Leśnodorski stwierdził, że Komisja jednogłośnie przyjęła i wysoko oceniła zarówno pracę, jak i obronę adwokata mgra Kazimierza Łojewskiego. Dziekan złożył gratulacje doktorantowi oraz podziękował wszystkim osobom, które przybyły na dyskusję, a przede wszystkim dyskutantom, których krytyczne głosy przyczyniły się do cennej wymiany zdań.

Doktorant K. Łojewski podziękował

Komisji za okazaną mu życzliwość i zaufanie. Podziękował przede wszystkim promotorowi pracy prof. drowi Stefanowi Kalinowskiemu za serdeczny stosunek i okazaną w czasie pisanja pracy pomoc oraz wszystkim pracownikom Katedry Postępowania Karnego UW za okazaną życzliwość i przychylność.

Prof. dr Stefan Kalinowski wyraził zadowolenie z wyjątkowo wysokiego poziomu zarówno samej pracy, jak i jej obrony i stwierdził, że Katedra Procesu Karnego UW pragnie kontynuować tradycje naukowe i wychowawcze profesora Stanisława Śliwińskiego.

Na tym posiedzenie zakończono.

³ W myśl nowych przepisów obrona pracy doktorskiej może się odbywać nie przed całą Radą Wydziału, ale przed powołaną w przewodzie Komisją. W skład Komisji powołanej w niniejszym przewodzie wchodził: dziekan prof. dr B. Leśnodorski (przewodniczący), prof. dr S. Batawia, prof. dr P. Horoszowski, prof. dr J. Haber (recenzent), prof. dr S. Kalinowski (promotor), doc. dr A. Murzynowski (recenzent), prof. dr J. Sobociński, doc. dr J. Bafia i doc. dr R. Malinowski.

NACZELNA RADA ADWOKACKA

Uchwały Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej

1. ADWOKAT WYKONUJĄCY ZAWÓD MOŻE PEŁNIĆ FUNKCJĘ CZŁONKA SPOŁECZNEJ KOMISJI POJEDNAWCZEJ

(uchwała Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 29 grudnia 1966 r.)

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Rady Adwokackiej w Krakowie z dnia 25 listopada 1966 r. o wyjaśnienie, czy adwokat wykonujący zawód może pełnić funkcje członka społecznej komisji pojednawczej,

postanowiło:

na podstawie art. 55 pkt 4 u.o. u.a. wyjaśnić, że adwokat wykonujący zawód może pełnić funkcje członka społecznej komisji pojednawczej.

Uzasadnienie

Społeczne komisje pojednawcze są jedną z form sądów społecznych. Drugą taką formą są sądy społeczne w zakładach pracy.

Byt prawny sądów społecznych normuje ustawa z dnia 30.III.1965 r. (Dz. U. Nr 13, poz. 92). Art. 6 tej ustawy określa, kto może być członkiem sądu społecznego, i stanowi, że może nim być każdy obywatel, który ukończył 26 lat, nie był sądowo karany, cieszy się szacunkiem i zaufaniem środowiska oraz ma odpowiednie doświadczenie życiowe i wyrobienie społeczne. Żadnych przesłanek negatywnych ustawa nie wprowadza.

W świetle więc przepisów ustawy o sądach społecznych nie ma żadnych przeszkód, aby adwokat wykonujący zawód był członkiem sądu społecznego. Nie stanowią również przeszkody przepisy ustawy o ustroju adwokatury, a w szczególności jej art. 70. Przepis ten dotyczy bowiem określonych stanowisk pracowniczych i stanowiska radcy prawnego.

Gdyby nawet uznać sądy społeczne za organy administracji państwowej, to w każdym razie członek tego sądu nie jest pracownikiem organu administracji państwowej, gdyż sprawowanie obowiązku członka sądu społecznego jest funkcją społeczną (art. 6 ustawy o sądach społecznych).

Skoro więc uznaje się za dopuszczalny udział adwokata w sądach społecznych, to oczywiście dopuszczalne jest również zajmowanie stanowiska przewodniczącego sądu społecznego.

Jeżeli zauważyć, że sądy społeczne stosują środki wychowawcze (art. 13), a tylko wyjątkowo mogą przedstawić właściwym instytucjom wnioski o zastosowanie kar regulaminowych i odpowiednich środków porządkowych oraz o wszczęcie postępowania eksmisyjnego, to należy dojść do wniosku, że funkcja członka sądu społecznego nie tylko nie stoi w sprzeczności z zadaniami adwokatury (art. 2 ustawy o ustr. adw.), lecz przeciwnie, jest jedną z form współudziału adwokatury w zakresie ochrony porządku prawnego.

Obowiązek przestrzegania godności zawodu powinien być dla adwokata wykonującego zawód i będącego jednocześnie członkiem sądu społecznego wystarczającą wskazówką, w jakich wypadkach powinien się on uchylić od udzielenia pomocy prawnej w zespole w związku z pełnieniem funkcji członka sądu społecznego.

Mając jednak na względzie, że wytyczne CRZZ z 23.IV.1965 r. przewidują w pkt 3, iż członkiem sądu społecznego w zakładzie pracy może być członek załogi, należało udzieloną odpowiedź ograniczyć tylko do tego, że w społecznych komisjach pojednawczych dopuszczalne jest członkostwo adwokata wykonującego zawód.

2. ODSETKI OPÓŹNIENIA SĄ ODSZKODOWANIEM ZA NIETERMINOWE UISZCZENIE NALEŻNOŚCI, POWINNY WIĘC PRZYPADAĆ OSOBOM DOTKNIĘTYM NIEKORZYSTNYM SKUTKIEM NIETERMINOWEGO UISZCZENIA TEJ NALEŻNOŚCI. TAKIMI POSZKODOWANYMI OSOBAMI SĄ ZARÓWNO ZESPÓŁ, JAK I PROWADZĄCY SPRAWĘ ADWOKAT, GDYŻ WŁAŚNIE ONI NIE OTRZYMALI WE WŁAŚCIWYM CZASIE: ZESPÓŁ — CZĘŚCI ZAPŁATY ZA POMOC PRAWNĄ NA POKRYCIE KOSZTÓW ADMINISTRACYJNYCH (§ 30 ROZP. O ZESPOŁACH), A ADWOKAT PROWADZĄCY SPRAWĘ — WYNAGRODZENIA ZA SWOJĄ PRACĘ.

(uchwała Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 29.XII.1963 r.)

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania Zespołu Adwokackiego Nr 2 w T. od uchwały Rady Adwokackiej w A. z dnia 29 października 1966 r. co do zarachowania zasądzonych odsetek od wynagrodzenia za prowadzenie sprawy,

postanowiło:

- 1) odwołanie Zespołu Adwokackiego Nr 2 w T. pozostawić bez uwzględnienia;
- 2) w trybie nadzoru zmienić uchwałę Rady Adwokackiej w A. z dn. 29 października 1966 r. o tyle, że zasądzone odsetki w kwocie zł 178,40 zarachować w Zespole na konto wpływów gotówkowych prowadzącego sprawę adw. X.

Uzasadnienie

Adw. X jako członek ZA Nr 2 w T. prowadził sprawę klientki W., która nie uregulowała ustalonego i bezspornego wynagrodzenia. Po zakończeniu sprawy Zespół wystąpił przeciwko tej klientce z pozwem o należne wynagrodzenie i uzyskał jego zasądzenie wraz z kosztami procesu i odsetkami.

Z wyegzekwowanych tych wszystkich kwot kierownik Zespołu pokrył wynagrodzenie za prowadzenie sprawy oraz koszty procesu, a kwotę zł 178,40 odsetek postanowił zwrócić klientce. Na skutek odwołania adw. X od zarządzenia kierownika co do zwrotu klientce zł 178,40 — Rada Adwokacka w A. uchwałą z dnia 29.X.1966 r. poleciła przelanie kwoty zł 178,40 na dochód Zespołu.

Od powyższej uchwały Zespół Adwokacki Nr 2 w T. złożył odwołanie, w którym wywodzi, że zasądzone odsetki, które nie stanowią ani uzasadnionej taksą wpłaty wynagrodzenia, ani też dotacji celowej, nie mogą być zaliczone na dochód Zespołu z braku podstawy prawnej.

Prezydium NRA zważyło, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 481 k.c. (art. 248 k.z.) odsetki należą się za opóźnienie spełnienia świadczenia pieniężnego i na tej podstawie zostały zasądzone na rzecz Zespołu prawomocnym wyrokiem Sądu (art. 359 k.c.). Zespół Adwokacki, jako wierzyciel, nie jest i nie może być pozbawiony powyższego uprawnienia z art. 481 k.c., które przysługuje wierzycielom. Zakazu pobierania przez Zespół omawianych odsetek opóźnienia odwołanie błędnie dopatruje się w przepisach, które *expressis verbis* wymieniają jako wpływy zespołu tylko wpłaty klientów za pomoc prawną i dotacje celowe organów adwokatury. Niewątpliwie bowiem — poza tymi dwoma rodzajami dochodów — zespół ma prawo, jako osoba prawna i jednostka gospodarcza, osiągać inne jeszcze wpływy związane z jego działalnością, jak np. z tytułu podnajmu lokalu, z tytułu odszkodowania za uszkodzone własne mienie, zapisu itp., a zatem również i odsetki za nieterminowe spełnienie świadczenia pieniężnego na jego rzecz.

Nie może być mowy w rozważanym wypadku o osiągnięciu przez zespół wynagrodzenia w wyższej, niż to przewiduje taksa, wysokości, a zatem o naruszeniu taksy, gdyż odsetki nie są częścią wynagrodzenia za pomoc prawną, lecz świadczeniem za nieterminowe uiszczenie należności. Tak więc nie ulega wątpliwości, że zasądzone Zespołowi Nr 2 w T. odsetki stanowią jego prawnie sankcjonowaną należność i nie ma żadnej podstawy do ich zwrotu dłużnikowi. Powstać może jedynie kwestia, na jakie konto odsetki te powinny być zaliczone: czy na wyłączny dochód Zespołu (tak jakby chodziło tu o należność z tytułu podnajmu lokalu, odszkodowanie za zniszczone mienie, zapis itp.), czy też na konto wpływów osiągniętych przez prowadzącego sprawę adwokata.

W kwestii tej powinna decydować istota odsetek opóźnienia. Jak już wyjaśniono wyżej, są one odszkodowaniem za nieterminowe uiszczenie należności, wobec czego powinny przypadać osobom dotkniętym niekorzystnym skutkiem nieterminowego uiszczania tej należności. Tymi poszkodowanymi osobami są zarówno Zespół, jak i prowadzący sprawę adwokat, oni to bowiem nie otrzymali we właściwym czasie:

Zespół — części zapłaty za pomoc prawną na pokrycie kosztów administracyjnych (§ 30 rozp. o zespołach), a adwokat prowadzący sprawę — wynagrodzenia za swoją pracę.

Słuszne tedy wydaje się, żeby właśnie te osoby partycypowały w odsetkach opóźnień. Osiągnąć zaś to można przez zaliczenie omawianych odsetek na konto wpływów prowadzącego sprawę adwokata, wówczas bowiem w ostatecznym wyniku takiego zaliczenia część odsetek uzyska Zespół na pokrycie kosztów, a część adwokat prowadzący sprawę. Poza tym za takim zarachowaniem omawianych odsetek przemawia zasada *accessorium sequitur suum principale*.

Z powyższych względów postanowiono jak w sentencji uchwały.

ORZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI DISCYPLINARNEJ

ORZECZENIE

z dnia 25 czerwca 1966 r.

(WKD 38/669)

1. Upozorowanie zachowania terminu do złożenia rewizji, polegające na nadaniu listem poleconym pod adresem sądu nie podpisanego projektu części rewizji, a następnie — pomimo kilkakrotnych ponagleń ze strony sądu — niezłożenie tej rewizji stanowi rażącą niesumienność w wykonywaniu swych podstawowych obowiązków i wyjątkowe lekceważenie interesów swoich klientów oraz podrywa zaufanie społeczeństwa do rzetelności adwokatury i dlatego winny takiego postępowania nie powinien być członkiem palestry.
2. Adwokat-radca prawny, który nie kieruje spraw do sądów bądź komisji arbitrażowych i dopuszcza do prekluzji wierzytelności przedsiębiorstwa, gdzie jest radcą prawnym — wykazuje znaczny stopień niedbalstwa w wykonywaniu swoich obowiązków i postępuje sprzecznie z prawem.

Z uzasadnienia

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna w A uznała adw. X za winnego tego, że:

1) jako obrońca z wyboru oskarżonego J. Z., skazanego przez Sąd Wojewódzki w S. na karę 6 lat więzienia, nie złożył rewizji, w celu zaś upozorowania zachowania terminu do jej złożenia nadał listem poleconym, pod adresem tegoż Sądu, nie mający znaczenia prawnego i nie podpisany projekt części rewizji, a następnie pomimo kilkakrotnych ponagleń i upomnień ze strony Sądu nie złożył rewizji, przez co naruszył swe obowiązki zawodowe, i za to na podstawie art. 93 ust. 1 i art. 94 ust. 1 pkt 6 ustawy o ustroju adwokatury wymierzyła mu karę dyscyplinarną pozbawienia prawa wykonywania zawodu adwokata na okres lat pięciu;

2) jako adwokat i radca prawny, nie wykonując swoich obowiązków zawodowych przez dopuszczenie do prekluzji wierzytelności przedsiębiorstwa, którego był radcą prawnym, i przez brak dbałości o powierzoną mu gotówkę, postępował sprzecznie z prawem i za to na podstawie art. 93 ust. 1 i art. 94 ust. 1 pkt 4 u. o u.a. wy-